

(Vervolg van blz. 1)

den aangetroffen, is het technisch veelal mogelijk om tót op grote diepten tot winning over te gaan. En dat alles in een tijd, dat de geïndustrialiseerde wereld met schrik moet vaststellen dat de voorraden te land eindig zijn. Er is een ontstellend gebrek aan hoogwaardige eiwitten in de wereld.

Volgens de laatste rapporten van de Landbouw en Voedselorganisatie van de Verenigde Naties zijn er talloze miljoenen volwassenen en kinderen, die nog nooit voldoende hebben kunnen eten. En dan is daar de zee met haar rijkdommen aan vis. Grijpt daar dan naar, is het toverwoord. Vorder: grote gebieden voor jezelf en aan de ellende van de honger zal een eind komen. Maar zo is het helaas niet. Om te kunnen vissen zijn schepen, vistuigen, mensen, onderzoek en kennis en samenwerking in internationaal verband nodig. Vooral aan laatstgenoemde drie noodzakelijkheden ontbreekt het. Inmiddels werd een andere dreiging reëel. De zeeën en oceanen vervuilen in een mate, die op den duur kan leiden tot verstoring in het evenwicht van het mariene ecologisch systeem. De oceanen leveren onze zuurstof, ons klimaat en ons voedsel. Zonder hen zou de aarde dood land worden. De oceanen en zeeën zijn uitgestrekt en het herstellend vermogen van het leven in deze wateren is opmerkelijk, maar niet eindeloos. Er moet een regime komen, mondiaal, dat het behoud van de wateren verzekert.

WANTROUWEN OVERHEERST

Ziehier een kleine en onvolledige schets van de problemen, waarmee de Zeerechtconferentie thans te maken heeft. De oplossingen zouden voor de hand liggen, als allen wezenlijk bereid waren om te onderhandelen. De werkelijkheid is anders. Er is 'n verschrikkelijk wantrouwen. Steeds weer opnieuw hebben staten behoefte om eindeloos hun posities te verklaren en zich af te zetten tegen anderen. En dat eet de tijd op van de Conferentie. Zal het wonder, waartoe de President de Conferentie heeft uitgedaagd slagen? Over drie weken zullen we het weten.

Latén we ons nu nog even bezinnen op de problemen van de visserij zoals die aan de orde zijn binnen de EEG. De besprekingen in dit kader zijn er uiteraard op gericht om de positie van de lidstaten binnen de regio van de Gemeenschap ook na het totstandkomen van een wereldconventie te doen beheersen door het Verdrag van Rome en de betreffende daarop afgestemde wetsbepalingen. In mijn vorige brief mocht ik uiteenzetten dat op initiatief van Prof. Riphagen aan een clause wordt gewerkt, in algemene termen gesteld, op grond waarvan douaneunies ook na het inwerking treden van 'n wereldwijde conventie hun eigen rechtsregels zouden kunnen toepassen. Wat de visserij betreft zou dat betekenen dat de lidstaten toegang zouden blijven behouden tot elkaars wateren en visgronden. Anderzijds zou de Gemeenschap op grond van de bepalingen in het wereldverdrag t.a.v. de exclusieve economische zone zich kunnen opstellen als kuststaat en derhalve rondom de wateren van de Gemeenschap een exclusieve zone van 200 mijl breed kunnen opeisen. Welnu, wat het formuleren van de clause betreft, kan gelukkig worden gemeld dat de lidstaten vrijwel overeenstemming over de eindredactie hebben bereikt. Blijft uiteraard over de vraag of de Conferentie bereid zal blijken zich positief tegenover een dergelijke clause op te stellen. Veel zal afhangen hoe andere douaneunies op een dergelijke bepaling zullen reageren. Een winstpunt is echter al dat binnen de Gemeenschap zelve de totstandkoming van de clause nog slechts een zaak van eindredactie is.

DE GEMEENSCHAP EN DE DERDE LANDEN

Heel anders is het gesteld met aangelegenheden, die vanuit de Gemeenschap gericht zijn op staten buiten de regio, d.w.z. op derde landen. Onder derde landen moet in dit verband niet alleen gedacht worden aan nabuurlanden, wat daar dan ook onder verstaan moet worden, maar ook aan geografisch benadeelde staten en aan de van de zee afgesloten landen. Het zal duidelijk zijn dat het een goede zaak is, indien de Gemeenschap een aantal amendementen in portefeuille heeft, welke zij eventueel direct of middels de lidstaten kan indienen, zodra de werkelijke onderhandelingen beginnen, wat — zoals hiervoren werd uiteengezet — mogelijk in de nabije toekomst gaat gebeuren op de „single texts”, zoals die door de voorzitters van de Commissies ter tafel zullen worden gebracht. De waarheid gebiedt te zeggen dat ondanks de grote inspanningen van verschillende lidstaten deze ontwerpen maar heel moeilijk tot stand komen. De spoed, die wordt gemaakt, bedraagt ongeveer één amendement per 14 dagen. En zulks ondanks het feit dat er vrijwel elke dag, niet geteld de vele andere vergadering, hetzij 's morgens of 's avonds een aantal uren aan deze kwesties wordt besteed. De grote dwarsligger is Groot-Brittannië, dat in afwachting is van het referendum over het al of niet in de EEG blijven. Deze tactiek werkt verlamdend en maakt bovendien enkele lidstaten onzeker, want je weet maar nooit — redeneren deze landen — hoe bepaalde stellingnamen tegen je zullen worden uitgespeeld als het lot zou bepalen, dat Groot-Brittannië inderdaad de EEG gaat verlaten. Daarbij moet worden bekend dat verschillende lidstaten toch wel enige moeite hebben om zich objectief op te stellen ten aanzien van de van zee afgesloten staten en de geografisch benadeelde staten. Soms gaan zij zelfs voorbij aan het feit dat laatstgenoemde staten inmiddels zijn uitgegroeid tot een groep van ver in de 40 leden, d.w.z. dat zij — indien de gelederen gesloten blijven — bijna 1/3 van alle stemmen in handen hebben, waardoor zij op de wip komen te zitten en in zekere zin een beslissende rol kunnen gaan spelen. Totdaar Dhr. Thurmer.

IN MEMORIAM : EUG. VLIETINCK

Op 4 mei is Eugène Vlietinck overleden.

Die afschuwelijke ziekte, die hem vele weken bedlegerig hield, maakte dit overlijden niet tot een verrassing, maar niettemin treft ons zeer diep het ontstellend besef dat een buitengewoon man uit ons bedrijf is heengegaan. Definitief en onvervangbaar.

Eugène, die niet weg te denken was in de vele geledingen van ons bedrijf en tal van mandaten bekleedde, kreeg nochtans zijn deel in tegenspoed en miserie. Na de oorlogsprikelen, na het verlies van zijn vaartuig, na een hartinfarct in volle zee, vond hij telkens weer voldoende veerkracht om zich op te richten en, met zijn sterke persoonlijkheid, opnieuw te beginnen. Zeer zwaar trof hem echter het plotse verlies van zijn zoon Marcel en dezès echtgenote. Niemand weet of dit ongeluk hem niet onherstelbaar getekend heeft.

Ondervoorzitter van Hand in Hand, ondervoorzitter van Rederscentrale, het zijn symbolen van de waardering die hij afdwong en die officieel werden erkend toen hij deken van de arbeid werd. Hij was terecht fier op deze onderscheiding en niemand in de visserijmiddens kon noch durfde hem deze benijden; hij droeg dit ereteken met recht en met trots.

Hoewel hij nog jaren noodzakelijk was voor zijn familie en uitermate nuttig kan geweest zijn voor zijn medevennoten en zijn bedrijfsgenoten, is Eugène van ons weggegaan, ons achterlatend in een stilte waarin de herinnering aan hem zal blijven groeien.

Nukkig tegenover het lot dat ons allen treft en zijn familie vereenzaamd achter laat, kunnen wij slechts een paar woorden van medeleven stamelen en zijn vrouw, zijn kinderen en zijn kleinkinderen de armzalige troost bieden van onze grote waardering en nog grotere verslagenheid.

DE KOELINSTALLATIE VAN DE N.15 „DE KOTTENS”

WERD GELEVERD EN GEPLAATST
DOOR DE
SV SCAP

H. Baelskaai, 27, OOSTENDE

MET MATERIALEN GELEVERD
DOOR DE

NV. MOLIMEX &
VAN ANDEL

Weveldlaan 7

1930 ZAVENTEM

Tel. (02) 216 81 20 (5 lijnen)

(7702V)